

Universitätsbibliothek Paderborn

Meditationes De Præcipvis Fidei Nostræ Mysteriis

Vitæ ac Passionis D.N. Iesv Christi; Et B.V. Mariæ; Sanctorumq[ue] et
Euangeliorum occurrentium Cum Orationis Mentalis circa eadem praxi In
sex partes tributæ

Qvae Considerationes De Peccatis, [et] quatuor hominis nouiſſimis; necnon
[et] quosdam orandi modos ... complectitur

Puente, Luis de la

Coloniae, 1611

§.11. Extraordinarij orationis mentalis modi: & variæ rationes quibus se
Deus in ea communicat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54597](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54597)

Ad quod facilius præstādum, plurimūm iu-
 uerit, legisse prius aliquam meditationem ex
 ijs, quæ inferius proponuntur: adhibito studio,
 vt insigniores fidei nostræ veritates memoriæ
 inhæreant, quæ prædictorum sensuum, & affe-
 ctuum tanquam fomētum sint. exemplo spon-
 sæ, quæ aiebat, *h Fasciculus myrrha dilectus* b Cant. 1.13.
meus mihi, inter vbera mea cōmorabitur: No-
 bis insinuans, multas se veritates, quæ ad spon-
 sum spectarent, collectas habere, quas ob o-
 culos positas simplici Spiritus oculo intuebatur,
 & accensis cordis affectibus amplectebatur,
 sibi que efficacibus imitandi desiderijs appli-
 cabat. Harum veritatum modò hæc, modò illa
 assumenda est pro fundamēto orationis men-
 talis, sicut ipse Christus, dum se in horto Geth-
 semani ad orādum recipiebat, pro fundamen-
 to suæ orationis accepit illa verba: *c Pater, si* c Matt. 26.
possibile est, transeat à me calix iste: veruntā- 39.
men non mea voluntas, sed tua fiat: in quorum c Luc. 22.
 verborum ponderatione, æstimatione, & sen- 42.
 su prolixum consumpsit tempus, vt suo loco Medit. 21.
 apparebit. P. 4.

DE MODIS EXTRAORDINARIIS
 Orationis Mentalis, & multiplici ratione,
 qua se Deus in ea communicat.

PARAGRAPH. XI.

EX ijs, quæ de mentis oratione hætenus
 dicta sunt, satis constat, eam (vt etiam
 S. Aug. ait) donum esse Spiritus sancti, à
 Deo

*Epist. 105.
prope me
dium.*

*a Zach. 12.
10.*

b 2. Cor. 5. 5.

c Rom. 8. 26

d Sap. 7. 22.

D. Tho. 2. 2.

q. 174. a. 1.

ad 3. ex 8.

Isidor. 8. 4.

3. q. 175. a. 1.

2. ad 1.

2.

Deo Ecclesie sue per Prophetam promissum illis verbis: *a Effundam super domum David, & super habitatores Ierusalem, Spiritum gratia, & precum*: sine quo nemo orat, ut oportet: nam (Apostolo teste) *b non sumus sufficientes cogitare aliquid à nobis, quasi ex nobis: c nec scimus quid oremus, sicut oportet.* nisi Spiritus Dei nos doceat, moueatque. Quod tamen varijs vijs præstat, alios aliâ deducens: ita ut error sit nõ ferendus, existimare, omnes eâdem, qua ego, viâ, esse deducendos. *d Spiritus enim Dei vnicus est, multiplex est*: vnus quidem in substantia, & sine principali, quem ipse præcendit; sed multiplex in medijs & vijs, per quas ad eum deducit.

Hæc viæ in genere duæ sunt: altera ORDINARIA, cuius hæctenus modos recensuimus; altera EXTRAORDINARIA, quæ modos alios magis adhuc supernaturales, specialesque, complectitur: quæ ORATIONEM QUIETIS, aut SILENTII vocant, cum suspensionibus à sensibus, Extasi, aut Raptu, imaginarijs veritatibus, quæ apparent, figuris; aut sola earum luce intellectuali, reuelationibus, & internis colloquijs, & innumeris alijs modis quibus se Deus animabus comunicat: de quibus nulla potest certa regula assignari, quia nõ aliam habet quàm summi Magistri directionem, docentis quos ipse vult, & sicut vult. Quare tales orandi modi nec præcendi, nec procurari à nobis debent, ni superbi esse velimus, & præsumptuosi; ac propterea indigni, quibus illi comunicentur. Imò

quod

quo in nobis est, demissè potiùs refugere eos debemus, ob imminens illusionis e *Sathana* periculum, qui sese in *lucis Angelum transfiguravit*: Sed, si Deus suâ benignitate illos imperit, acceptandi sunt cum animi demissione; & gratitudine; Sed valde tamen cautè ac prudèter, sequètes documenta aliqua, quæ in hoc libro tradètur, præcipuè in 3. parte, dū de Christo super mare ambulâre, cū Phâtasma esse credebatur, instituetur meditatio: & in Partes. in meditationibus de Apparitionibus, & reuelationibus à Christo discipulis exhibitis. Vbi signa, & effectus indicabimus, quos Dei visitatio, & Spiritus sancti in animâ aduentus, in ea efficiunt; vitæq; altitudo illa, ad quâ septem suis donis, & cælestibus inspirationibus Deus euehit; & nos omnes meritò aspirare, & contendere deberemus.

VERVM vt horum extraordinariorum, & admirabiliū modorū, quos Deus habet ad indulgendum animabus, & se illis in mētali oratione cōmunicandū, nonnullā lucē præferamus, aliquot eorū insinuabo, in quibus simul aliqua tangā, quæ oēs etiā ordinariè cōcernūt, nec expedit ea ignorare. quæ simul etiā cōducunt, ad ordinariū quendā orationis modū intelligendum, qui fit per sensuum applicationem, de quo postmodum etiam differemus.

AD horum declarationē est obseruandum: sicut corpus quinq; externis sensib⁹ visibilia, & delectabilia huius vitæ percipiens illorum capit experientiam; ita Ipiritum, eiusq; facul-

tates

2. Cor. II.

14.

*Cassian. Col
la. 12 c. 13.
Gerson. 3.
Par. de My-
stic. The-
olog c. 2.
S. Dionysius
de diuin. no-
min.*

*S. Aug. 10.
Confess. &
de spirit. &
anima. c. 9.
S. Bern de
natura A-
mor. diuin.
c. 6 & seq.
& serm. 22.
in Cant.*

tates intelligentiam, & voluntatem quinque
internos actus habere, externis sensibus pro-
portionatos, quos vocamus, *videre, audire, ol-
facere, gustare, tangere*, spiritualiter: quibus
inuisibilia, & delectabilia Dei percipiens, eorū
experimentum capit, ex quibus oritur **NOTI-
TIA** siue **COGNITIO** Dei **EXPERIMEN-
TALIS**, quæ omnes cognitiones, ratiocina-
tione nostra comparatas, longissimè superat:
sicut mellis dulcedo multò melius percipitur,
cū vel tantillum eius delibatur, quàm si lon-
gis ratiocinationibus, de eā disputetur, vt co-
gnoscat. Et his experientijs acquiritur **M Y-
STICA THEOLOGIA**, quæ est sapientia, &
suavis sciētia Dei, sicut S. Dionysius de D. Hie-
rotheo ait, quod diuinarum rerum notitiā
haberet, non solum ex Apostolorum doctri-
na, nec ex sola industriā aut ratiocinatione,
sed ex earundem affectione, & experientia,
quæ medijs quinque his sensibus internis acqui-
ritur; quorum frequens est mentio, tam apud
sacram scripturam, quàm apud sanctos Patres,
præcipuè apud S. Augustin. Gregor. Bernard.
& alios, quorum ea de re sententias prolixè
adfert S. Bonavent. Tractatu de septem Itine-
ribus æternitatis, Itinere 6. ex quo aliqua hinc
inferam. Est tamen præmittendum dictum
illud S. Bernardi: *In huiusmodi non capit in-
telligentia, nisi quantum experientia attingit.*
Quamobrem, & ego eam indicabo, quam ferè
habent omnes.

Primum communicat se **DEVS** Dominus
noster,

noster, spiritali quadam VISIONE siue ASPECTV, cū illustrationibus interdum suis lumen quoddam ad eū excellens intelligentiæ infundit, vt eo illustrata, aspectu quodam spiritali; sicut alter Moyses, *finisibilem tāquam videns aspiciat ac sustineat.* f Heb. 11. 27. quæ intelligentia, etsi fidei virtutem retinet, ad eū tamen lumine illo circa diuina mysteria, illustratur & perficitur, vt in alteram quasi mutata videatur.

HVTC aspectui solet plerunque modus quidam spiritalis lætitiæ coniungi, qui *IVBILVS* appellatur, dum præ gaudio mens, veluti saltus quosdam edit, ob nouitatem diuinorum mirabilium, quæ vidit, iuxta illud quod est apud Iob. g. *Deprecabitur Deum, & placabilis erit: & videbit faciem eius in Iubilo.* Ad hanc contemplationis & interioris visionis rationem inuitat nos ipse Dominus dicens: *h Vacate & videte, quoniam ego sum Deus;* atque si diceret nobis: abstinete à peccatis, expedite vos à negotijs terrenis, & sollicitè attendite ad operum meorum considerationem: & eo vsque peruenietis, vt magna luce videatis, me solum esse Deum, & gloriosum inter gētes, excelsum quæ in tota terra. g Iob. 33. 26.
h Psal. 45. 11.
Psal. 76. 14.
et 96. 4. 11.

Horum non nihil, vt plurimum, Deus communicat seruis suis, extemporaneis quibusdā illustrationibus, quæ fulguris instar, veritates aliquas fidei nostræ illis patefaciunt, vt eam multò aliter capiant, quàm antea: quæ licet velociter pertransiant, cor tamen varijs a-

moris Dei affectibus, aut doloris peccatorum accensum valdè, relinquunt, iuxta id quod veritas illa ostensa requirit. Eisdem etiam illustrationibus mouet interdum Deus peccatores, vt resipiscant, & conuertantur: ex tempore eis patefaciens grauitatem peccatorum, damnationis periculum, & similes veritates, quæ ad vitæ mutationem afficiunt, & permouent. *De quo fusiùs meditatione 29. partii 5. cum agetur de conuersione S. Pauli.*

SECUNDVS modus, quo se Deus Dominus noster communicat, est per AUDITVM spiritualem, dum internè loquens, suis inspirationibus animæ, viua quædam, & efficacia verba, proponit, ad eò interdum distincta, atque illa sunt, quæ corporis auditu percipiuntur: quibus aut veritatem aliquam docet, aut voluntatem suam ita efficaciter aperit, vt ad eius executionem impellat, vsque ad eò, vt (sicut spòsa loquitur) *si anima mollescat, tenerescat, & amore diuino liquefiat: & quæ priùs cor triste, & quasi deficiens, gelidum, durumque ad res spirituales gerebat, interno aliquo ex his verbo accepto, in momèto exhilaretur, confidat, inflammetur, atque ad id, quod Deus cum illa facere statuit, tota blanda, flexibilis, aptaque reddatur. & quamuis interna hæc verba ad eò extraordinario modo audiri soleant, quem solus, qui ea audit, agnoscat: alio tamen ordinario modo omnibus eueniunt, & appellantur Inspirationes.*

i Cant. 5. 6.

*Lib. de tri-
p. habi-
taculo.*

Vt, enim excellens Doctor Sanctus Augusti-

gusti-

gustinus ait: interior illa DEI Domini nostri allocutio, est occulta quædam inspiratio, qua voluntatem suam ille, aut veritatem inuisibiliter aperit animæ. Eâ itaque Deus, & Iustos alloquitur, & peccatores; licet eos frequentius, qui valde sunt spirituales: quos nunc docet, nunc reprehendit, corrigit, exhortatur; nunc consolatur, & ad virtutum, ac perfectionis opera impellit. Quare Dauid; vt qui valde talibus alloquijs, & diuinis impulsibus assueuisset, dicebat: *k Audiam quid loquatur in me Dominus* DEVS: non tamen solum, vt Deus loqueretur, optabat; sed simul se promptum ad exequendum, quod audiret, exhibebat.

k Psal. 84. 9.

Dv o s hosce orationis aut contéplationis modos, qui *intuitu*, & *Auditu* spirituali fiunt, insinuauit Sanctus Iob, cum Deo dixit: *l Auditum auris audisti te: nunc autem oculus meus videt te*: qua sententiâ (teste S. Greg.) insinuat, nobiliiori modo Deum interna visione, quàm auditione cognosci: Auditio enim plus habet obscuritatis propter fidei tenebras; visio plus claritatis, vt quæ Deum magis propè, magisq; præsentem aspiciat. Licet aliàs in scriptura, suprema contemplatio per modum auditus exprimat, vt suo loco dicemus.

l Iob. 42. 5.

Lib. 33 Moral. c. 4.

Introduc. 3. Partis.

TERTIVS internæ communicationis modus est, per spirituaLEM ODORATVM, quo odor quidã, & rerû spiritaliû fragrantia a deo suaui animæ infunditur, vt eo cõfortata, ad eas quærendas, & procurendas excitetur, & *m currere incipiat* (vt est in Canticis) *post odorem*

m Can. 1. 4

Ex S. Bona.
supra dist. 6.

n Rom. 12.
12.

rem unguentorum suauissimorum. Et sanctus Iohannes Euangelista, in hac interna cum Deo tractatione optimè versatus, dicere consueuerat: *odor tuus, Domine, excitauit in nobis concupiscentias aternas.* Odorem vocat sensum quendam valdè spiritualem rerum æternarum, quas non videntes credimus, & obtenturos speramus, ex quo feruentes spei actus procedunt, & accensa eas procurandi desideria; & anhelitus quidam, magnusque conatus ad media possibilis, quibus ea assequamur, adhibenda, cum ingenti illo gaudio, quod Apostolus in *Spei gaudium* appellat. Nam vt canes, ex odore magna velocitate & gustu feram insequuntur, nec prius à cursu desistunt, quàm ad locum, vbi illa iacet, perueniant; & (siquidem licet) prædam etiam inuadant, & capiant: ita animæ, quæ & sensu illo, odoreque diuinitatis Dei Domini nostri, ac humanitatis, charitatis, bonitatis, & reliquarum eius virtutum in oratione afficiuntur; magno feruore diligentiaque currunt ad rerum æternarum assecutionem, quarum odorem perceperunt; nec prius, quàm assequantur, eo modo quo licet in hac vita, desistunt; spe adhuc easdem plenè in futura, possidendi. Cuius vestigium aliquod cernimus in ijs, quos Deus ad vitam vocat religiosam: quibus nonnullum communicat sensum, odoremque eius suauitatis, securitatis, & sanctitatis, quam in ea inuenturi sunt, cuius rei causâ nihil dubitant plurimas difficultates calcare: nec prius desistunt, quàm, quod optant, assequantur.

quantur. Et eadem de causâ Apostolus dixit:
 iustos o *bonum odorem esse Christi in omni loco:* o 2. Cor. 2.
 Clarissima siquidem eorum exempla nos cor- 15.
 roborant; atque ad eos sequendos, Christum-
 que, a quo reuera illa procedunt, imitandum,
 impellunt.

QUARTVS modus communicationis est
 per GYSTVM quâdam spiritualem, quo tan-
 tam Deus animæ dulcedinem, feruoremque
 in rebus spiritualibus præbet: vt carnalia ei
 omnia desipiant: imò p *cara ipsa simul cum* p Psal. 33. 1.
 spiritu *exultet* (vt Dauid ait) *in Deum vi-*
uum; & in omnia quæ illius sunt. Cuius dulce-
 dinis & mirabilium eius effectuum experi-
 mento in magnitudinis ipsius Dei, excellentiæ
 legis eius, atque virtutum, præmiorumque
 cœlestium cognitionem peruenit. Quam ob
 causam Dauid dicebat: q *Gustate & videte,* q Psal. 33. 9.
quàm suavis est Dominus: atque si distinctiùs
 diceret: si gustatis, quis Deus sit, & opera, quæ
 ille inter vos ipsos operatur; hoc gustu depre-
 hendetis, quàm ipse sit suavis, quàm bonus,
 quàm sapiens, quàm potens, quàm liberalis &
 misericors. Et eodem modo licebit dicere: gu-
 state & videte quàm sit iugû eius suaue; quàm
 suaui lex eius, obedientia, humilitas, patien-
 tia, temperantia, castitas, & charitas: vnaquæ-
 que enim eius virtus propriam habet dulcedi-
 nem. Ac propterea idem Dauid dicebat: r O r Psal. 30.
Domine, quàm magna est multitudo dulcedinis 20.
tua, quàm abscondisti timentibus te! magnitu-
 dinem cum multitudine coniunxit, vt indica-

ret, sicut in cibis est saporum varietas: ita Deum in mysterijs, & virtutibus suis, magnitudinem habere, & varietatem, hoc est multas, & magnas consolationes. Si enim

s Sap. 16. 20

Manna, cum esset vnicum, omne delectamentum, hoc est, omnem ciborum saporem, in se continebat; vt corporali illa dulcedine iustis indulgeret: quid mirum, si Deus rerum omnium dulcedinem eminenter contineat; vt secum in oratione versantibus indulgeat, eosq; confoletur? & quidem aliquibus eam dulcedinem impertitur, cum ipsius perfectiones meditantur; alijs dum eius beneficia, alijs dum sanctam eius legē; de qua Dauid aiebat: *t Dulciorem esse super mel & fauum.*

e Psal. 18 11.

Colla. 12.
c. 12.

Verum illa dulcedo occulta est, & pro ijs tantum qui ipsum timent, ac reuerentur: illi enim soli ita copiosè eam gustāt, vt, postquam delibarunt, non habeant (teste Cassiano) linguam ad eloquendum: excedit enim, & superat omnem sensum.

Communicat nihilominus Deus dulcedinis huius partem aliquam tyronibus; imò, & peccatoribus, quò illos à lacte consolationum terrenarum ablaçtet: sed copiosiore omnino ijs eam largitur, qui ipsius amore sese mortificantes, illis se abdicarunt.

Osculetur
me osculo
oris sui.
Ad tactum
eius comota
sunt viscera

QVINTVS communicationis modus est per TACTVM spirituale, dum suauissimis suis inspirationibus Deus intima cordis tangit, ac se ipsum animæ tantis blandicijs, & suauitate coniungit, vt nequeat explicari, nisi illis

simi-

similibus, quæ in Canticis exprimuntur : quæ sunt viscera
 prætereo, ne rusticitas nostra ad tantam tene-
 ritudinem offuscetur, & excæcetur : omnia ta-
 men ad id tendunt, quod Apostolus ait : u *qui* *ample-*
adhaeret Deo, vnus spiritus efficitur : quia Deus *xabitur me.*
 internè eum brachijs suæ charitatis amplecti-
 tur ; indulgetque ei, signis præsentia suæ, a
 moris sui, sollicitudinis, quam de illo habet :
 magnis etiam pacis, & arctæ amicitiaë indicijs
 ostensis. *u i. Cor. 6.*
17.

QVI autem tales fauores experitur, Deum
 ipsum amoris vlnis amplectitur, cum sponsa
 dicens : x *Tenui eum nec dimittam.* Hic blanda *x Cant. 3. 4.*
 illa habentur colloquia, & petitiones gemiti-
 bus inenarrabilibus, actusque illi, quos *Anago-*
gicos vocamus, in negotio Spiritus valde emi-
 nentes : qui, quod merâ, puraque gratiâ sua eos
 Deus impertiatur, cui vult : et si prætendi non
 debent : accipi tamen possent, si darentur, vt
 supra dictum est.

HI sunt itaque modi extraordinarij, qui-
 bus se Deus Dominus noster per internos sen-
 sus, animæ communicat, nobis id tantùm in-
 cumbit, vt cum eius diuina gratia, corporis
 nostri sensus externos benè mortificemus : sic
 enim fiet, vt internos ipse nobis aperiat.
 Nam (S. Gregor. teste) *si externus sensus clau-*
ditur, mox internus aperitur. cōtra verò (teste
 S. August.) *Internus sensus dormit, si suis ex-*
ternus voluptatibus se tradit.

Præter hos autem modos, alio adhuc faci-
 liori vti licebit, ad internos sensus circa fides

Ex S. Bona-
uent. supra
distinct. 4.
Lib. 4. Spi-
ritus & ani-
ma c. 9.

mysteria applicandos, cuius praxim ponemus Meditatione 26. partis tertiae, quo nos disponemus, ad eam partem eorum, quae iam diximus, suscipiendam; quam Deus dignabitur, prout nobis expediet, communicare.

DE ORDINARIO ET EXTRAORDINARIO tempore, mentis orationi tribuendo: ac de Iaculatorijs orationibus.

PARAGRAPH. XII.

DVPLEX intelligi potest tempus mentis orationi vacandi: alterum ordinarium & quotidianum per totum vitam cursum, & dum valetudo permittit: alterum extraordinarium, quo quis, dimissis alijs negotijs & occupationibus, ad separatam locum se recipiens, vnius, duarum, pluriumve hebdomadarum tempus, his meditationibus tribuit. Id quod in varios fines, varijsque occasionibus fieri potest.

PRIMUM huiusmodi recollectio opportunè fit, cum quis peccatis grauatum se sentiens, veram confessionem instituere, & perfectam ad Deum conuersionem facere constituit: est enim mediū ad id exactè faciendū aptissimum, colligere sese ad octo, vel plures dies; & totum illud tempus in eo ponere, vt de suis recogitet peccatis; eas interim adhibens meditationes, quæ ad verum de eis dolorem concipiendum